

Arrest

nr. 171 965 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De eerst vermelde beslissing wordt met het onderhavige beroep bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/09/2015 werd ingediend door:

Naam: O(...)

Voorna(a)m(en): T(...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Tinto
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Het verblijfsrecht van betrokkene werd om volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Overeenkomstig artikel 40ter verwijzend naar artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 dient betrokkene een geregistreerd partnerschap te hebben afgesloten met Belg nl. G., C. [...] Aan deze voorwaarde is intussen niet meer voldaan. Uit het rijksregister blijkt immers dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet sinds 11/02/2016. Er is bijgevolg geen wettelijke basis om betrokkene nog het verblijfsrecht toe te kennen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken “

1.2. De bevelscomponent die in fine van de bijlage 20 is opgenomen, wordt aangevochten in het kader van het beroep dat is gekend onder het nr. 186 644.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 40bis, § 2 en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

“1. Verzoeker heeft een duurzame en stabiele relatie met mevrouw C(...) G(...). Verzoeker en zijn partner hebben beide een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeentediensten. Door verzoeker werd op 4 september 2015 een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische partner, zich baserende op artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet laat een gezinshereniging toe tussen een Belg en zijn buitenlandse partner met wie een geregistreerd partnerschap werd gesloten.

Het begrip “geregistreerd partnerschap” in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet (waarnaar artikel 40ter Vreemdelingenwet verwijst) betekent “een relatie van samenleven tussen personen van een verschillende of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid”.

In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning voorzien in de artikelen 1475 tot 1479 BW. Verzoeker en zijn partner hebben beide dergelijke verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeentediensten.

Hieraan is aldus voldaan.

Het bewijs van het geregistreerd partnerschap werd door verzoeker geleverd en in de bestreden beslissing niet tegengesproken. Deze voorwaarde is vervuld, minstens was dit het geval op 4 september 2015 (infra).

2. Door verzoeker werd de voorziene procedure gevolgd voor zijn aanvraag gezinshereniging.

Artikel 52, §1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, zoals verzoeker, zijn aanvraag voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft moet indienen.

Dit gebeurde bij de gemeentediensten te Antwerpen.

Door verzoeker werden alle dienstige documenten overgemaakt binnen de termijn van drie maanden, zoals voorzien door artikel 52, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag werd hierom door de gemeentediensten van Antwerpen overgemaakt aan de gemachtigde van de minister (artikel 52, §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Het komt derhalve toe aan de verwerende partij om de aanvraag van verzoeker te beoordelen.

3. De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing thans enkel maar dat op het moment van de bestreden beslissing zou blijken dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet. De gemachtigde van de minister plaatst zich derhalve niet op het moment van de aanvraag en baseert zich slechts op de volgens haar actuele situatie.

Nochtans wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat op het moment van de aanvraag aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° Vreemdelingenwet werd voldaan door de afgesloten wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn partner, mevrouw C(...) G(...).

De verwerende partij kan de aanvraag tot gezinshereniging niet afwijzen door enkel rekening te houden met een situatie die zich nadien heeft voorgedaan. Op het moment dat de aanvraag van verzoeker werd geregistreerd, zijnde 4 september 2015, werd voldaan aan de voorwaarde van het geregistreerd partnerschap.

Deze vaststelling is in casu van doorslaggevend belang. Er moet immers worden geoordeeld dat de erkenning van het verblijfsrecht van de gezinsleden van een burger van de Unie (of een Belg, gelet op de gelijkstelling ingevolge artikel 40ter Vreemdelingenwet) een declaratoir karakter heeft en dat een vreemdeling die zich hierop beroept en aan de voorwaarden hiertoe voldoet geacht wordt dit recht te genieten vanaf het ogenblik van zijn aanvraag tot erkenning van dit recht (zie het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 mei 2010, nr. 44.247).

Dit recht van verzoeker diende inderdaad erkend te worden door de gemachtigde van de minister.

Door de verwerende partij werd ten onrechte een beoordeling gemaakt waarbij slechts rekening werd gehouden met de omstandigheden die zich voordeden na de aanvraag, terwijl men volkomen voorbijgaat aan de vaststelling dat verzoeker voldeed aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet op het moment van de aanvraag. Het verblijfsrecht van verzoeker diende erkend te worden, gelet op het declaratoir karakter ervan.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 40bis, §2, 2° en artikel 40ter Vreemdelingenwet.

4. Indien de verwerende partij na de aanvraag tot de vaststelling zou komen dat verzoeker niet meer zou voldaan aan de toepassingsvoorwaarden, zoals in casu wordt gesteld doordat de wettelijke samenwoning ondertussen werd stopgezet, diende verweerder toepassing te maken van artikel 42quater Vreemdelingenwet (zie artikel 40ter in fine Vreemdelingenwet).

Het verblijf van het familielid van een burger van de Unie of een Belg (gelet op de gelijkstelling ingevolge artikel 40ter Vreemdelingenwet) die zelf geen burger van de Unie is kan worden beëindigd op basis van artikel 42quater, § 1, 4° vreemdelingenwet. Dit kan onder meer wanneer het geregistreerd partnerschap, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° vreemdelingenwet, wordt beëindigd."

2.2. Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;(...)"

De bestreden beslissing stelt dat, gelet op bovenvermelde artikelen, betrokkene een geregistreerd partnerschap dient te hebben afgesloten met een Belg en dat aan deze voorwaarde niet meer is voldaan aangezien de wettelijke samenwoning werd stopgezet sinds 11 februari 2016, waardoor er geen wettelijke basis is om betrokkene het verblijfsrecht nog toe te kennen.

De verzoekende partij betwist niet dat de wettelijke samenwoning werd stopgezet. Aan de voorwaarde op grond van dewelke zij haar verblijfsrecht erkend wil zien, is dus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer voldaan. Zelfs al was dat op het ogenblik waarop de aanvraag wél het geval, dan nog staat het declaratoir karakter waarnaar zij verwijst er niet aan in de weg dat in de beslissing die een gevolg geeft aan de aanvraag van een verblijfskaart rekening wordt gehouden met de situatie zoals die zich voordoet op het ogenblik dat deze beslissing daadwerkelijk wordt genomen. De

verzoekende partij dient derhalve nog steeds aan de voorwaarden te voldoen, op basis waarvan zij een aanvraag doet, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve op grond van de door haar aangevoerde argumenten niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onwettig of niet deugdzzaam zou zijn. Nu zij niet aantoont dat haar verblijfsrecht ten onrechte werd geweigerd kan zij zich verder niet beroepen op artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de beëindiging van een voorheen erkend verblijfsrecht. Louter ten overvloede valt overigens niet in te zien welk belang zij heeft bij de argumentatie dat deze bepaling had moeten worden gehanteerd om haar verblijfsrecht te beëindigen.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS